

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Celebració del dia internacional del poble gitano

Palau del Parlament, 5 d'abril de 2012

La presidenta

Bon dia a tothom.

Honorable conseller d'interior, president de la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya, secretari primer de la mesa, diputades, diputats, amigues, amics, i membres de la mesa que m'acompanyen, vull agrair a Anicuta i a Fèlix Silva Santos les seves intervencions el dia que al Parlament celebrem el dia internacional del poble gitano.

He mirat els antecedents, senyor Santos, president de la federació, i avui és el desè any que celebrem el dia internacional del poble gitano. Per tant, quan qualsevol aniversari té un zero, comença a ser important. Crec que val la pena, doncs, esmentar-ho i que tothom se senti satisfet de com hi ha contribuït, perquè avui, per desè any, puguem estar junts celebrant, dins la Setmana del poble gitano, aquest dia.

Permeteu-me, amb tota la humilitat, que us doni la benvinguda amb quatre paraules en romaní: "Dav tumenqe o mišto-avilipen ko akava nevo Maškarthemutno Dives e Rromano Themesqe ando Katalunjaqi Vakerlin".

Per si algú no m'ha entès, volia donar la benvinguda als representants de la Federació d'Associacions Gitanes de Catalunya, i a totes les persones que tant a títol particular com en representació de la societat civil, heu volgut compartir amb nosaltres aquest acte tan solemne en el marc de la setmana commemorativa del 8 d'abril.

El Parlament, com ha dit abans el senyor Santos, representa el poble de Catalunya, i per tant, ens representa a tots, i en aquest sentit vull donar-vos la benvinguda a

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

casa vostra. És la casa de tots, i com a tal aquest Parlament rep amb orgull, avui, el poble gitano.

Vull que sentiu aquest Parlament com el vostre parlament, un parlament que, el novembre del 2001, reconeixia explícitament la identitat del poble gitano i el valor de la seva cultura, i que l'any 2007 —i també ens ho recordava el senyor Santos a la seva intervenció—, el 29 de març, en sessió plenària, llegia una declaració institucional de reconeixement de la persecució i el genocidi del poble gitano, una declaració aprovada dies abans per la comissió de política social. I també vull recordar que l'any passat, per primera vegada, es creava en el si del Parlament un intergrup de diputats i diputades que fan un seguiment de la situació dels gitanos a Catalunya. Per tant, en pocs anys hem pogut veure i viure que el Parlament està amatent a les il·lusions, les iniciatives i les reivindicacions del poble gitano.

Diumenge vinent se celebra arreu el dia internacional del poble gitano, en commemoració del I Congrés Romaní Internacional celebrat a Londres l'any 1971. En aquell congrés es van instituir la bandera i l'himne del poble gitano, i també es va sol·licitar a l'Organització de les Nacions Unides el reconeixement del poble gitano com a minoria cultural no governamental, reconeixement que va arribar vuit anys més tard.

Teniu a la vostra bandera una roda vermella, que representa la vostra voluntat de fer camí cap a la llibertat, cap a la realització personal i col·lectiva. Voleu fer un camí que mai no s'acabarà, i en què sabeu que hi ha moments més complicats i moments més fàcils, i potser aquests moments d'ara són moments més complicats. Ja ho comentava també el senyor Santos i ho comentava el seu tio, el president de la federació, quan venint cap aquí em deia: "Potser per nosaltres aquest moment encara és més difícil, perquè, quan hi ha crisi econòmica, nosaltres, que som un poble més petit i més necessitat, la sentim més". I hem parlat, venint cap aquí, que hauríem de treballar aquesta situació tant amb el govern de la Generalitat com amb els governs municipals. I ja que aquesta setmana es presta perquè sigui una setmana reivindicativa i de festa, entre festa i festa el que heu de fer —i jo també em posaré al vostre costat—, el que hem de fer és reivindicar el que pugueu necessitar per sentir-vos cada vegada més integrats, més catalans i més païos, però també més gitanos.

Una diada internacional com la vostra és un moment, com he dit, de reivindicació, un moment d'afirmació, d'afirmació com a poble gitano. Ho heu aconseguit, però

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

com vosaltres dieu —i ho dèieu a l'audiència—, cada vegada teniu més gent i cada vegada teniu més ganes que la gent gitana que ve d'altres països se senti com a casa seva. I jo crec que el paper de la federació i de les associacions de què formeu part són molt importants per a això, perquè no es trobin sols, perquè es trobin acompanyats i perquè, juntament amb vosaltres i els vostres consells, puguin arribar a tenir tots aquells drets que donen la llibertat que vosaltres busqueu a través de la vostra bandera.

Però també és una jornada i una setmana de festa i de record. La festa sempre és positiva, però el record, sobretot per als vostres fills i néts, és molt important. Vosaltres vau saber de la vostra història pels vostres pares i pels vostres avis, una història moltes vegades dura i en què heu patit molt. I aquesta història ha de servir no per a la venjança, sinó que ha de servir per al record, perquè la història forma part de la nostra vida, i el que hem de fer és que no s'oblidi, que serveixi perquè no es torni a repetir, perquè no hi tornin a haver actes que realment no els hem volgut viure mai. I per això una setmana com aquesta, o un dia com el d'avui, o com el del dia 8, serveixen per a tot això: per afirmar-se com a poble, per reivindicar els vostres drets, per fer festa —perquè és molt important—, però per fer record i per fer història.

Jo crec que també és important recordar aquests dies..., i vull destacar una frase que no oblidaré, de les que ha dit el senyor Santos, que diu: "Quan un paio té mal de panxa, un gitano té apendicitis". Realment, això indica bastant la realitat que vosaltres viviu i que voleu sortir-vos-en. Tant l'any passat com avui hem parlat que potser el més important per mantenir la convivència i la cohesió social és tenir feina i tenir educació. I tots som molt conscients que la formació és molt i molt important. I tots som molt conscients —i no n'éreu tan conscients fa cinquanta anys, fa quaranta o fins i tot en fa vint-i-cinc— que les dones gitanes tenen un gran paper a fer i un gran rol. I és un paper clau que tenen a totes les famílies gitanes.

Avui veig molts homes gitanos, moltes dones gitanes, i veig joves i nens. I vull, com a presidenta i com a dona, dirigir-me, encara que sigui només uns moments, a les dones gitanes. El seu paper és molt important. A la vostra junta de govern hi teniu l'Emília. L'Emília, la vaig conèixer jo l'any passat. L'Emília va venir aquí amb vint-i-cinc anys, ja fa bastants anys que viu aquí —no direm quants, Emília—, però ha tingut deu fills, ha tingut, si no m'equivoco, vint-i-vuit néts... Ja en tens algun altre? Vale, vale, pero has tenido veintiocho y catorce bisnietos. ¿Este año no hemos tenido ninguno más? (Remor de veus.) Vale, muy bien.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Doncs, aquest és un gran exemple, un gran exemple de dona forta en el món gitano i de dona que defensa l'educació, i que diu: "Quan nosaltres som a casa, som les que més hores hem estat amb els nostres fills i ara amb els néts o amb els besnéts. I som les que podem ajudar a fer entendre als nostres companys que l'educació és molt important." I l'educació comença a casa, i per tant és molt important que les dones sàpiguen quin és el seu paper i que de cara a les seves filles, les seves nétes i besnétes lluitin per la formació. Perquè si es té una bona formació es podrà aconseguir una bona feina, a vegades podràs escollir; si no la tens, no podràs escollir, i en moments difícils ni tan sols tindràs l'oportunitat de treballar.

I per tant, abans, no sé si era el delegat de Girona o de Tarragona que deia: "Quan fa anys en una feina a la Costa Brava es presentaven quinze persones d'ètnia gitana i quinze de paies, escollies les paies perquè tenien més formació". Ara això ja no és així, i per tant hem de treballar perquè encara vagi a millor.

Després, també vull recordar que l'any passat, perquè va ser un acte en què van parlar de les seves vivències quatre joves: la Noemí —que m'han dit que forma part ara de la junta de govern de la federació..., no sé si avui està aquí la Noemí, sí? Ja has acabat dret, Noemí? (Remor de veus.) Encara segueixes, però estàs estudiant i estàs ajudant assessorant... Molt bé. Doncs, la Noemí, després hi va haver la Jessica, després el David i la Raquel. Tots quatre van exposar les vostres vivències i els vostres projectes de futur, i van demanar des d'aquesta taula o des d'una taula diferent als vostres pares, als vostres avis i als vostres tios, com vosaltres en dieu, que ajudessin perquè el vostre camí anés endavant, i el camí dels vostres germans petits..., dels vostres cosins.

Doncs, d'aquesta manera s'aconseguirà el que realment ha volgut sempre el poble gitano, que és viure en pau, viure en llibertat, viure la seva pròpia ètnia gitana, però viure al costat dels païos, en aquest cas de Catalunya, perquè em sembla que sou quasi 80.000 o més.

Per tant, sou una minoria important, i nosaltres volem que us sentiu com a casa i que, per tant, perquè sigui així hem de treballar colze a colze perquè aquesta convivència i aquesta cohesió social que a Catalunya ha sigut el nostre bé més preuat es mantingui, en temps bons i en temps dolents. I en temps dolents encara hem de lluitar més per aquesta convivència i aquesta cohesió social.

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

I res més. Desitjo que aquesta setmana que celebren el dia internacional del poble gitano sigui una setmana reeixida, sigui una setmana que realment pugueu reivindicar i treballar pel vostre futur.

Visca el poble gitano! Opre Roma! Visca Catalunya!